



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN


**Ivsti Baronii Veteracastrensis SS. Th. Et I. V. D.
III[ustrissi]mo Arch[iepisco]po Moguntino à Consilijs.
Epistolarvm Sacrarvm Ad Pontificem Max. Et Amplissimos
Cardinales &c. Libri VI**


Baronius, Justus

Mogvntiae, 1605

Benevolo Lectoris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70614](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70614)


BENEVOLO LECTORIS.

 MITT O ad te, *Christiane*
Lector, EPISTOLARVM
SACRARVM, siue A-
MOEBÆARVM potius,
id est à me Celsissimisque Patronis
meis & amicis vltro citroque scri-
ptarum LIBROS VI. Quibus quia
varia hinc inde iudicia pertimescē-
da video, *Prologum* hunc *Galeatum*
præfixi, vt quas posset calumnias
excuteret: quas non posset, frange-
ret, meque aliquo saltem famæ le-
uamine sustentaret. Ac primum *de* I.
scriptione, neminem audire dignor,
cum rei ipsius necessitas pro me pa-
lam loquatur, cum etiam cuique li-
ceat esse rerum suarum arbitro. De
editione partim amici, partim inimi- II.
ci mouerunt. Illi honestissimo A-
postolicarum litterarum desiderio
flagrantes, meque sæpiusculè lon-
gissimis etiam ex aulis atque Aca-
demijs

EPISTOLA

III.

demiis de mittendis sibi exemplis
 consalutantes. Hi omnem de iis fa-
 mam vel mendacio ascribentes,
 vel quando commodum visum est,
 odioso proditionis flagello verbe-
 rantes. Quibus vtrisque vt satisfa-
 cerem, illis volens, his nolens, ad
 hanc publicæ editionis ἐπιτομὴν cō-
 fugi, vspiam etiam priuati honoris
 mei & status testimoniis insertis.
 Quod per Deum te obsecro, *Chri-
 stiane Lector*, ne iani iactātique, aut pue-
 rili ostentationi (à qua me tam lon-
 gè abesse volo, quàm verum agno-
 sco illud a Petrarchæ: *Sapientia titulis
 non eget, per se ipsa clara est. Quis lucer-
 nam queso vnquam soli vt videretur ad-
 hibuit? multi & cum his titulis obscuri,
 & absq; his clarissimi euasere. Sape nul-
 lum bonis, clarum malis mercibus signum
 fuit*) sed illis ipsis criminatōribus
 meis ascribas, qui quicquid quoquo
 modo in honorem mei vergere vi-
 detur, purè putè negant, purè putè
 sauillantur, pura pura mendacia es-
 se men-

a Franc.
 Petrarch.
 Dial. 46.
 de var.
 stud. tit.

AD LECTOREM.

se mentiuntur. Neque ego tamen istis tam inuidiosis augmentis occurrerem, nisi hinc rem & salutem meam haud alijs præfidiis defendi posse viderem. Proximus est *ordo*, IV. quem in distinguendis Epistolis, aut dispartiendis libris, alios è *personarum*, alios è *locorum* differentiis mutuari video. Ego contra ac ^b *Plinius*, *b* *Plin. Secundus li. 1. Epist. 1.* è temporis solum & annorum discrimine. Exorsus igitur ab anno seculari M. DC. quo primum hanc scribendi aleam cœpi, ad præsentem vsque M. DCV. cum singulis annis singulos libros claudo, ut quæ de meo sincerissimo ad Ecclesiam accessu, de Pontificis Max. atque Illustrissimorum Cardinalium benignissimo erga me affectu, vel mendacissimis hæreticorû ludibriis opponere, vel piissime posteritatis memorię commendare statueram, planiori ac perspicaciori omnia discrimine distinerentur. *Cognomen* V. nemini scrupulum faceffet. Fateor

):():(3 enim

EPISTOLA

enim à Calendis demum Septem-
bribus M. DCII. mihi illius vsurpā-
di ius fuisse. At ne binominem me
idem libellus haberet, anterioribus
etiam Epistolis illud infixi, malorū
fortè aliquibus ingratis, at bono-
rum libentissima venia, quam in pri-

VI.

us editis iam Epistolis (nam de re-
centibus nihil laboro) vel leuiter
immutatis, vel pro necessitate au-
ctis amplificatisque, mihi quoque

VII.

firmiter polliceri audeo. De AMOE-
BAEIS Pontif. Max. atque Ill^{orum}
Cardinaliū, &c. editis, quid tu sto-
macharis, qui neque meæ, neque il-
lorum voluntatis nutum nosti? Mi-
rare potius humanitatem, ample-
ctere Φιλανθρωπίαν tantorum Prin-
cipum, quos non vereri vides, tan-
tillo cum homuncione, tot annos,
tam penè familiari scribendi vicif-
situdine concertare. Volui ego hoc

c Hieron.

Epist. 57.

ad Dam.

Pap.

te condemnare admirabili humili-
tatis exemplo, volui premere ^c Ro-
mani culminis inuidiam, quā qui per-
petuis

AD LECTOREM.

petuis conuiciis exagitant, age habeant hoc perpetuum vanitatis suæ documentum, habeant item irrefragabile causæ meæ fulcimentum, quam suis quoq; præfidiis tueri volui eos, quibus cum (si Diis placet) deliquisse videbar.

Restat de *stylo*; quem ut in iisdem Apostolis mirifica illa Spiritus vis atque *ἐπέγνια*, omni Ciceroniana Suada superior affatim commendat: ita in meis forte hæret, quod prolixam excusationem mereatur. Idque quia nihil abnuo, ad *S. Hieronymum* properè cōfugio, cui cum *Paulinus* Antiochenæ vrbis Episcopus exprobraret, quod *paruas & incomptas litterulas mitteret*; non de incuria hoc venire respondit, sed de timore ipsius, ne verbosius ad eum loquens, plura reprehendenda transmitteret. Et nauigandi, inquit, tempore tanta à me simul Epistola flagitantur, ut si cuncta ad singulos velim scribere, occurrere nequeam. Unde accidit, ut ommissa compositione ver-

VIII.

*d Hieron.
Epist. 153.
ad Paulin.*

):(): (4 borum

EPISTOLA

borum, & scribentium solitudine, dictem quicquid in buccam venerit, & amicum te tantum meorum dictorum, non iudicem considerem. Idem Ruffino:

e S. Hier.
ron. Epi.
131. ad
Ruffin.

Ignosce inquit, si scatenens oratio cursu non solito fluat. Non enim eodem lepore dictamus quo scribimus: quia in altero saepe stylum vertimus, iterum qua legi digna sint scripturi: in altero quicquid in buccam venerit, celeri sermone conuoluimus. Eadem excusatio, candide Lector, si litterulis hisce meis (meis inquam: de alienis enim absit tam iniquum calculum feram) rudi certe & vulgari filo contextis prodesse potest, faue quæso, ac seueram frontem depone. Scripsi ego magnis plerunq; viris ac principibus, quorum cogitatio omnem ingenij aciem præstringit & hebetat. Scripsi

f Hieron.
Epist. 153.
ad Pauli.
g Epist. 31.
ad Theop.
Episc. A-
lexand.

mæsto sæpè animo, sæpè ægro, sæpius occupato. At^f quod animo occupato fit, non benè fieri idem Hieronymus censet.^g Nec tristis est, eodem autore, eloquentia, maximè si ad aegritudinem
ani-

AD LECTOREM.

animi, corporis quoque aegritudo accedat,
quæ me quoties affligerit, norunt ij,
quorum sub manibus frequenter
anhelavi. Quanquam igitur tutum
mihi in illo Ciceroniano præfidiū:

^h Epistolam nihil aut iudicio aut concioni
simile habere, sed quotidianis verbis texē-
dam: tutius etiam in illo Hierony-
miano, ⁱ Ecclesiasticas, siue sacras scri-
ptiones, qualis certè hæc mea est,
etiam si habeant eloquij venustatem, dis-
simulare eam tamen debere, & fugere, ut
non otiosis Philosophorum scholis paucisq;
discipulis, sed vniuerso loquantur hominū
generi: prætexam tamen coronidis
loco huic Suadæ meæ, quod ^k Ouidius
alicubi flaccidæ Musæ suæ prætendit.

^h Cicer. 7.

Epist. 21.

ad Pap.

Pat.

ⁱ Epist. 52.

ad Pam-

mach. pro

li. suis ad-

uers. Ioni.

^k Lib. 1.

Trist. E-

leg. 1.

Carmina proueniūt animo deducta sereno,
Nubila sunt subitis tēpora nostra malis.
Carmina secessum scribentis & otia querūt,
Me mare, me venti, me fera iactat hyēs.
Carminibus metus omnis abest, ego perdi-
tus ensem

Hesurum iugulo iam puto iamq; meo.
Hæc quoque quæ facio index mirabitur æ-
quus,

Scriptaq; cum venia quæliacung; leget.

FINIS

) () (5

CLA-